

Sygn. akt: III AUa 2412/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

SSA Beata Michalska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt: VIII U 3904/12;

uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego w części dotyczącej ustalenia podlegania przez M. M. ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 1 sierpnia 2008 roku 28 lutego 2010 roku i w tym zakresie przekazuje sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt III AUa 2412/13

UZASADNIENIE

M. M. w dniu 13 lipca 2012r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z 4 lipca 2012 r., stwierdzającej jego podleganie, jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, obowiązkowo ubezpieczeniom : emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 sierpnia 2008 r. do 29 września 2010r. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, podnosząc, iż od 1 sierpnia 2008r. został zatrudniony przez spółkę (...) & Co KG na terenie Niemiec , a od 1 marca 2010r. pracuje w (...) spółce z o.o. z siedzibą w Ł. .

Organ rentowy w piśmie z 17 września 2012 r. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w części, tj. orzeczenie, iż skarżący nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 marca 2010 r. do 29 września 2010 r., a w pozostałym zakresie wniósł oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 19 września 2013r., w sprawie VIII 3904/12, zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził ,że M. M., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 sierpnia 2008 r. do 29 września 2010r.

Powyższe orzeczenie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

M. M. prowadził w okresie od 16 maja 2008 r. do 30 września 2010 r. działalność gospodarczą pod nazwą (...). Jak ustalił Sąd pierwszej instancji, od 1 sierpnia 2008 r. do 31 lipca 2010 r. odwołujący się pracował na podstawie umowy na czas określony jako menadżer w firmie (...)&Co.KG na terenie Niemiec w niepełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 4.345,71 euro. Wg Sądu Okręgowego, odwołujący się udowodnił, że z tytułu tego zatrudnienia pracodawca odprowadzał za wnioskodawcę składki na ubezpieczenie emerytalne, zdrowotne, od bezrobocia i pielęgnacyjne od dnia 1 sierpnia 2008 r. do 28 lutego 2010 r.

W uzasadnieniu stanu prawnego Sąd Okręgowy powołał art. 9 ust 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. nr 205 poz. 1585 ze zm.), zgodnie z którym osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1, 3 10, 18 a, 20 i 21, spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnymi, rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy.

Ponadto Sąd Okręgowy powołał się na art. 14 c rozporządzenia Rady (EWG) z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w myśl którego osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego, podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Sąd pierwszej instancji przytoczył też wyrok Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I UK 68/2007 - od wejścia Polski do Unii Europejskiej – osoba będąca jednocześnie pracownikiem najemnym na terytorium Niemiec oraz prowadząca działalność na własny rachunek w Polsce, nie podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej, na podstawie art. 6 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 14 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, odwołujący się wykazał załączonymi do sprawy dokumentami, że w spornym okresie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na terytorium Niemiec oraz że z tego tytułu odprowadzано za niego składki na ubezpieczenie społeczne - emerytalne, zdrowotne, pielęgnacyjne, od bezrobocia. Uznając za udowodnione powyższe okoliczności faktyczne, Sąd Okręgowy stwierdził na podstawie zacytowanych przepisów brak podstaw do objęcia odwołującego się obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi – emerytalnym, rentowymi, wypadkowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie jego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zarówno na terenie Niemiec, jak i następnie w Polsce. W rezultacie Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł, jak w sentencji wyroku.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w części zmieniającej zaskarżoną decyzję co do stwierdzenia, że ubezpieczony, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 sierpnia 2008r. do 28 lutego 2010r. Apelujący zarzucił wyrokowi: naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 4, art. 38 ust.1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c.

Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą zgłoszoną od 16 maja 2008r. do dnia 30 września 2010r. na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Ubezpieczony zgłosił się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej tylko w okresie od 16 maja do 31 lipca 2008r.

W ocenie organu rentowego należy uznać zasadność odwołania i wyroku co do podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na terenie Polski od 1 marca 2010r. Nie ma natomiast podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia okresu pracy za granicą na podstawie przedłożonych przez stronę dokumentów - potwierdzenia zameldowania oraz umowy o pracę. W ocenie apelującego, jedynym dokumentem, na podstawie którego można

uznać podleganie ubezpieczeniom społecznym poza Polską, jest druk A - 1 , stwierdzający podleganie danej osoby ubezpieczeniom społecznym w innym kraju. Odwołujący się nie przedłożył takiego dokumentu. Sąd pierwszej instancji uzasadniając w tej części wyrok, ograniczył się do stwierdzenia, że ubezpieczony przedłożył stosowne dokumenty świadczące o nawiązaniu stosunku pracy. W ogóle nie odniósł się do twierdzeń ZUS o braku zaświadczenia A-1 jako jedynego dokumentu, na podstawie którego można potwierdzić podleganie ubezpieczeniom społecznym w danym kraju. Z uzasadnienia nie wynika, na podstawie jakich dokumentów Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony był faktycznie zatrudniony na terenie Niemiec. Należy stwierdzić, że Sąd tak naprawdę nie wyjaśnił sprawy podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Z powyższego wynika, że Sąd naruszył treść art. 328 § 2 kpc w związku z art. 233 § 1 kpc. Art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie - skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej wyższej instancji i skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny, bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności - Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 marca 2013r., Sygn. akt I ACa 62/13, opubl. w LEX nr 1344197.

W konkluzji swojego stanowiska apelujący wnosił : o zmianę zaskarżonego wyroku i decyzji w części, tj. orzeczenie, że ubezpieczony nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym emerytalnym, rentowemu, wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za okres od 1 marca 2010r. do 29 września 2010r. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację odwołujący się , reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej, oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosił, iż Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował i zinterpretował art.14c rozporządzenia Rady (EWG) z 14 czerwca 1971 r. Odwołujący się przedstawił niewątpliwe dowody, potwierdzające świadczenie pracy na podstawie umowy o pracę na terytorium Niemiec i podlegania z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu. Takimi dowodami są: umowa o pracę, zaświadczenie wystawione przez pracodawcę o okresie opłacania składek i ich wysokości, poświadczenie zameldowania. Organ rentowy nie wykazał, dlaczego ww. dokumenty nie mogą być wystarczające do potwierdzenia świadczenia pracy na terytorium Niemiec. Dokonując oceny tych dowodów, Sąd pierwszej instancji nie naruszył art.328§1 k.p.c., ponieważ treść uzasadnienia wyroku pozwala na odczytanie motywów orzeczenia i poddania go kontroli instancyjnej . Ponadto kwestia prawidłowości oceny materiału dowodowego nie może być podnoszona w ramach zarzutu naruszenia przepisów regulujących sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku. Wg odwołującego się bezzasadny jest też zarzut naruszenia art.233§1 k.p.c., który zmierza do narzucenia Sądowi własnej wersji wydarzeń. Nadto apelujący nie wykazał, na czym miało polegać naruszenie przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 4, art. 38 ust.1 ustawy. W konkluzji odwołujący się podkreślił, że w spornym okresie podlegał niemieckiemu ustawodawstwu , niemiecki pracodawca opłacał wymagane składki na ubezpieczenie i stąd żądanie organu rentowego uznania , że M. M. w tym samym okresie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce jest niezasadne.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego zasługiwała na uwzględnienie i w rezultacie skutkowałą

koniecznością uchylenia wyroku w zaskarżonej części oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego w tym zakresie, tj. dotyczącym ustalenia podlegania przez M. M. ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej

działalności gospodarczej w okresie od 1 sierpnia 2008r. do 28 lutego 2010r. i przekazania sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do rozpoznania.

Zgodnie z powołanym przez Sąd pierwszej instancji art.14c lit.a rozporządzenia Rady EWG nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U.U.E.L. 1971.149.2), osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem (...). W przypadku pracownika najemnego, o którym mowa w art.14c lit.a, stosownie do art.12a ust.7 lit.a, pkt i rozporządzenia Rady EWG nr 574/72 z 21 marca 1972r. w sprawie wykonywania rozporządzenia 1408/71 (Dz.U. UE.L.1972.74.1) , instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium osoba jest zatrudniona, wydaje jej świadectwo potwierdzające, że osoba ta podlega ustawodawstwu tego Państwa i przekazuje kopię tego świadectwa instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium osoba prowadzi działalność na własny rachunek. Wzór tego świadectwa został określony w decyzji nr (...) z 17 marca 2005r. w sprawie wzorów formularzy niezbędnych do stosowania rozporządzeń Rady EWG nr 1408/71 i nr 574/72.

W niniejszej sprawie nie ma sporu co do tego (nie kwestionuje tego też apelujący), że w przypadku ustalenia ,iż w okresie od 1 sierpnia 2008r. do 28 lutego 2010r. odwołujący się podlegał ustawodawstwu państwa niemieckiego z tytułu zatrudnienia na jego terytorium, nie będzie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce. Wówczas bowiem miałyby zastosowanie norma kolizyjna z art.14c lit.a rozporządzenia Rady EWG nr 1408/71, dająca pierwszeństwo ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na terytorium którego odwołujący się był pracownikiem. Jednakże rację ma organ rentowy , że odwołujący się nie wykazał w sposób wiarygodny, że ta reguła winna mieć do niego zastosowanie. Innymi słowy nie ma w sprawie, wbrew wadliwej ocenie Sądu pierwszej instancji, wystarczających dowodów, które by potwierdziły podleganie przez odwołującego się w spornym okresie niemieckiemu systemowi ubezpieczeń. Należy podzielić zarzut apelującego, iż Sąd Okręgowy naruszył treść art. 233 § 1 k.p.c. Przedmiotem dowodzenia w niniejszej sprawie winno być ustalenie, czy w spornym okresie odwołujący się podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu niemieckiemu, zgodnie z cyt. art.14c lit.a i temu służy formularz wydany, zgodnie z art.12a ust.7 lit.a, pkt i) rozporządzenia Rady EWG nr 574/72, przez instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium osoba jest zatrudniona. Dokument ten ma szczególny charakter, nie tyle poświadcza dany stan faktyczny czy prawny, ale wypowiedza się władczo co do objęcia konkretnej osoby krajowym systemem zabezpieczenia społecznego. W uchwale z 18 marca 2010r., sygn.akt II UZP 2/10, Sąd Najwyższy stwierdził, że odmowa wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego (art. 11 rozporządzenia Rady EWG Nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. UE. L. 72. 74. 1, Dz.U. UE - sp. 05 -1 - 83 ze zm.) następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie do sądu właściwego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał m.in., że wydanie, względnie odmowa wydania przez organ rentowy zaświadczenia E 101 stanowi w swej istocie rozstrzygnięcie tego organu, odpowiednio co do objęcia, względnie odmowy objęcia pracownika delegowanego polskim ubezpieczeniem społecznym w danym okresie (...) i ma charakter ocenny. Spór w takiej sprawie dotyczy zatem kwestii najogólniejszej - pozostawania bądź wyłączenia z krajowego systemu ubezpieczeń społecznych. Problem w sprawie jest zatem głębszy, gdyż wnioskodawcy ubiegającemu się o poświadczenie E 101 nie chodzi o zwykłe zaświadczenie jako swoiste poświadczenie stanu faktycznego lub prawnego na daną chwilę.

Brak wskazanego świadectwa w niniejszej sprawie, wobec przedstawienia wyłącznie dokumentów prywatnych, uniemożliwia poczynienie bezspornych ustaleń co do podlegania ubezpieczeniu społecznemu na terytorium innego państwa. A tylko takie bezsporne ustalenie podlegania ustawodawstwu innego Państwa Członkowskiego uzasadniałoby zwolnienie odwołującego się z obowiązkowych ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności

gospodarczej na terytorium Polski. Sąd Okręgowy, pomijając obowiązującą treść art.12a ust.7 lit.a, pkt i) rozporządzenia wykonawczego Rady EWG nr 574/72, ustalił podleganie w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu niemieckiemu w oparciu o przedstawione przez odwołującego się dokumenty w postaci: umowy o pracę (k.29 akt), zaświadczenia o składkach na ubezpieczenie społeczne (k.23-24 akt) i poświadczenie zameldowania do ubezpieczenia społecznego (k.43 akt). Ocena tych dokumentów dokonana przez Sąd pierwszej instancji przekracza granice swobodnej oceny dowodów, wyznaczone treścią art.233§1 k.p.c. Dokument prywatny w postaci umowy o pracę jest dowodem jedynie na zawarcie takiej umowy między dwiema stronami. Nie ma przy tym dowodów potwierdzających okoliczność wykonywania na terytorium Niemiec pracy w ramach tej umowy za wynagrodzeniem w obowiązującym reżimie ubezpieczeniowym. Tym samym wartość dowodowa tego dokumentu, wbrew ocenie Sądu Okręgowego, jest ograniczona tylko do wykazania faktu zawarcia umowy określonej treści i w rezultacie nie potwierdza podlegania ustawodawstwu niemieckiemu z tytułu wykonywania pracy na terytorium Niemiec. Podobnie należy ocenić wystawione przez podmiot o nazwie (...)&Co.KG zaświadczenie dotyczące wysokości składek na ubezpieczenie społeczne. Z dokumentu tego nie wynika, czy składki zostały faktycznie opłacone (brak potwierdzenia ubezpieczyciela) oraz czy składki zostały uiszczone w pełnej wysokości i w sposób wymagany przez ustawodawstwo niemieckie. Również załączone przez stronę „poświadczenie zameldowania do ubezpieczenia społecznego” trudno jednoznacznie ocenić. Dokument nie zawiera informacji, przez kogo został wystawiony, czy jest dokumentem urzędowym czy prywatnym. Z tych względów ww. dokumenty nie mogą stanowić wystarczających dowodów, potwierdzających podleganie przez odwołującego się z tytułu zatrudnienia na terytorium Niemiec ustawodawstwu tego państwa. Jednocześnie w sprawie nie wyjaśniono, z jakich powodów odwołujący się nie przedstawił wymaganego prawem świadectwa wystawionego przez instytucję uprawnioną w myśl art.12a ust.7 lit.a, pkt i) rozporządzenia Rady EWG nr 574/72. Tym samym nie ma możliwości oceny, czy odwołujący się zaniechał starania o powyższe świadectwo czy też właściwy organ odmówił jego wydania i ewentualnie z jakich powodów. Powołany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyrok Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2007r., sygn.akt I UK 68/07, nie odnosi się do kluczowego problemu, który wystąpił w niniejszej sprawie, tj. braku dowodów potwierdzających podleganie ustawodawstwu niemieckiemu z tytułu wykonywania pracy najemnej na terytorium Niemiec. W uzasadnieniu powołanego wyroku Sąd Najwyższy rozważał głównie problem „stosowania przepisów europejskiego prawa zabezpieczenia społecznego i ewentualnego wyłączenia przez nie polskich wewnętrznych regulacji prawnych”. Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia pracownika najemnego również w kontekście wykonywania pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, ale okoliczność ta nie była podnoszona przez apelującego. O niemożności uwzględnienia spornego okresu w niniejszej sprawie nie decydują bowiem cechy stosunku pracy, tylko brak wystarczających dowodów potwierdzających rzeczywiste wykonywanie pracy i podleganie ubezpieczeniom z tego tytułu. W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji narusza również przepisy prawa materialnego, w szczególności art.6 ust.1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 4 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1442 ze zm.), ponieważ Sąd Okręgowy uznał, wbrew treści powołanych przepisów, iż odwołujący się nie podlega w okresie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu), mimo braku wystarczających dowodów potwierdzających zaistnienie okoliczności wyłączających ten obowiązek.

Rację ma organ rentowy, że w rezultacie nie doszło do rozpoznania istoty sprawy, ale już na etapie postępowania przed organem rentowym i tym samym zaistniała przesłanka do uchylecia zaskarżonego wyroku z art.386§4 k.p.c. Nie zbadano bowiem, czy odwołujący się wystąpił o wydanie wymaganego prawem świadectwa potwierdzającego fakt podlegania przez odwołującego się ubezpieczeniom na terytorium innego Państwa Członkowskiego, czy i z jakich powodów odmówiono mu wydania takiego dokumentu. Jednocześnie ustalenie podlegania w spornym okresie ustawodawstwu niemieckiemu miałyby wpływ na zwolnienie strony z obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na terytorium Polski.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaistniała podstawa faktyczna i prawna do przekazania sprawy bezpośrednio organowi rentowemu. Zaskarżona decyzja została bowiem wydana bez przeprowadzenia postępowania mającego na celu ustalenie podlegania odwołującego się ustawodawstwu innego państwa. Pierwsze pismo odnoszące się do tej kwestii, skierowane do strony, zostało wydane przez Zakład 26 lipca 2012r. (tj. po wydaniu decyzji z 4 lipca 2012r.). Organ

rentowy w tym piśmie pouczył odwołującego się o możliwości złożenia zaświadczenia od pracodawcy niemieckiego, z którego będzie wynikać okres zatrudnienia i okres zgłoszenia do ubezpieczeń w Niemczech, w przypadku gdyby nie było możliwe uzyskanie druku E 101 potwierdzającego podleganie ustawodawstwu niemieckiemu. Takie dokumenty z tłumaczeniem zostały złożone dopiero na etapie postępowania sądowego. Ponadto zgodnie z art. 12a ust.7 lit.a, pkt i) cyt. rozporządzenia nr 574/72, instytucja niemiecka, po wydaniu stronie świadectwa potwierdzającego podleganie ustawodawstwu tego Państwa, przekazuje jego kopię z urzędu instytucji wyznaczonej przez władze w Polsce. Ponieważ organ rentowy pouczył ubezpieczonego o uprawnieniu, w przypadku niemożności przedstawienia formularza E 101, do złożenia innych dokumentów i takie dokumenty zostały przez niego złożone, w tej sytuacji – z uwagi na treść pouczenia organu rentowego skierowanego do strony już po wydaniu decyzji oraz w celu przeprowadzenia procedury potwierdzenia podlegania ustawodawstwu niemieckiemu, należało uchylić wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w części objętej zaskarżeniem oraz przekazać sprawę bezpośrednio do organu rentowego, o czym orzeczono na podstawie art.477^{14a} k.p.c.